

Mer om det nasjonale spørsmålet

Nora har med bidrag fra Espen 10 Januar et [innlegg](#) med kritikk av min artikkel «[EU og det nasjonale spørsmålet](#)». Jeg mener Nora og Espen her argumenterer for en politisk linje som vil:

1. Svekke kampen mot EU imperialismen
2. Svekke kampen mot Norsk Imperialisme
3. Svekke kampen mot global Imperialisme
4. Isolere kommunistene fra massene i Norge

Av Reidar Knutsen

Som nevnt blir teksten presentert som en tekst fra Nora, med bidrag fra Espen. Siden det ikke er presisert i teksten hva som er Espen sine bidrag, så vil jeg referere fra dem som Nora og Espen (N&E).

Prinsipp eller konkret analyse?

N&E argumenterer utifra et underliggende prinsipp om at nasjonalisme alltid er feil i Imperialistiske land, men korrekt i undertrykte land. Jeg mener det er helt feil at det finnes noe slikt prinsipp. Når en studerer hva de kommunistiske klassikerne har skrevet på dette temaet så kommer det klart fram at hva slags stilling kommunistene tar i det nasjonale spørsmålet bestemmes av hva som tjener kampen for verdensrevolusjonen. Det er dette som er prinsippet som bør ligge til grunn når vi tar en konkret analyse av hvordan kommunister bør stille seg til det nasjonale spørsmålet i et konkret land i en konkret tid.

Hvis vi legger dette prinsippet til grunn (hva tjener verdensrevolusjonen). Så er det helt andre type argumenter og spørsmål en bør stille seg enn det N&E gjør i sin artikkel.

Et spørsmål som de ikke stiller seg er f.eks. om nasjonalisme i imperialistiske land fungerer styrkende eller svekkende på imperialismen. Om imperialismen svekkes, så styrkes de revolusjonæres muligheter for revolusjon, spesielt i undertrykte land. Dette er et helt avgjørende poeng. Mye viktigere en f.eks. hva som tjener kommunistenes mulighet for vekst i et imperialistisk land på kort sikt.

Hvordan nasjonalismen i dagens Europa påvirker den europeiske imperialismen har jeg alt drøftet i den artikkelen N&E kritiserer. Jeg vil anbefale at N&E tar en ny vurdering av hvilke prinsipper som er viktigst/ uttrykk for en korrekt kommunistisk linje i det nasjonale spørsmålet. Er det prinsippet om at en tar linje for det som tjener verdensrevolusjonen, eller er det prinsippet om at nasjonalisme alltid er rett i undertrykte feil, og alltid feil i imperialistiske land?

Om vi tar prinsippet om hva som tjener verdensrevolusjonen, så kan vi lett forklare hvorfor klassikerne har justert linje i dette spørsmålet under skiftende forhold i forskjellige land. Da blir det også logisk at Ajith uttaler seg forsiktig rundt hvordan kommunister bør forholde seg til dette spørsmålet i Imperialistiske land, slik N&E også beskriver((N&E skriver: «Ajith har ikke nødvendigvis noe svar på hvordan kommunister i dag i imperialistiske land skal forholde seg til nasjonalismen.»)).

N&E referer fra talen til søsterpartiene («fraternal parties») fra Stalin i 1952. Samme sitat forøvrig som jeg også har i min tekst. De skriver:

«Stalin så at kapitalen sprengte de rammene som nasjonene tidligere opererte under, og at det ga muligheter for kommunistene til å ta tak i den nasjonale fana. Vi er ukjente med akkurat hvem som var mottakere av denne talen, og konteksten utover året og verdenssituasjonen generelt sett.

Om dette var riktig i 1951, kommer jeg ikke til å gå inn på her, men det er en diskusjon jeg ønsker velkommen.»(<https://www.maoisme.no/2022/01/nasjonalisme-i-et-imperialistisk-land/>)

Som jeg skrev i min artikkel var dette i tale til søsterpartier som var gjester på den 19 partikongressen i SUKP i 1952 (ikke 1951). N&E forholder seg som vi ser unnvikende til dette, siden de har et absolutt prinsipp på det nasjonale spørsmålet (rett for undertrykte land, feil for imperialistiske land). Og med et slikt prinsipp i bunnen, så må nødvendigvis Stalin ha tatt rett før, og feil i 1952. Han kan ikke ut fra dette prinsippet hatt rett begge gangene. Men årsaken til at Stalin hadde en annen linje i dette spørsmålet i 1952 enn han hadde i 1913 var ikke på grunn av avvik fra marxismen i 1952, men på grunn av at han som en god marxist baserte seg på en konkret analyse av den konkrete situasjonen, og så at det som tjente den revolusjonære kampen i 1952 var en annen linje i dette spørsmålet enn det som tjente denne kampen i 1913. Det er N&E sitt feilaktige prinsipp i dette spørsmålet som låser dem fra å se dette. For dem blir dette spørsmålet om hvordan kommunister skal stille seg til den nasjonale parola, ikke et spørsmål om konkret analyse av den konkrete virkeligheten. Men et spørsmål de besvarer utifra en abstrakt formel (undertrykt land = «ja», imperialistisk land = «nei»).

N&E siterer Ajith:

«Komintern begikk ikke en feil ved å merke seg nasjonale tradisjoner. Dens nasjonalistiske avvik lå i å stille forsvaret av nasjonale tradisjoner som en oppgave for proletariatet i et imperialistisk land, spesielt i forbindelse med en krig. Vi så hvordan Lenin håndterte nasjonale tradisjoner på en helt motsatt måte som førte til en revolusjonær nederlagsposisjon.»(<https://www.maoisme.no/2022/01/nasjonalisme-i-et-imperialistisk-land/>)

Også for imperialistiske land er det forskjell på kriger. Da imperialismakten Tyskland angrep, og etterhvert okkuperte imperialismakten Frankrike under 2. v. krig, så var motstand en helt korrekt linje. Jeg vet ikke hva slags kriger Ajith tenker på her. Men uansett hva han mener, så kan det ikke være tvil om at kommunistene i Frankrike gjorde helt rett i å stille seg i spissen for frigjøringskampen – også ved bruk av «nasjonale tradisjoner» som et middel for å styrke motstandskampen. Jeg lurer litt på hva Ajith legger i «nasjonale tradisjoner» i denne sammenheng. Det finnes både progressive og reaksjonære nasjonale tradisjoner. Kommunistene kan sjølsagt ikke ukritisk bruke alle slags nasjonale tradisjoner. Ellers, som også N&E siterer til, så er ikke Ajith prinsipielt imot bruk av nasjonale følelser i imperialistiske land.

N&E skriver:

«Det var altså ikke feil å benytte nasjonale følelser i frigjøringskrigene i land okkupert av nazistene, men det var feil at denne taktikken ble til hevet til strategisk nivå. Ajith har ikke nødvendigvis noe svar på hvordan kommunistene i dag i imperialistiske land skal forholde seg til nasjonalismen. Enhver kommunistleder med inngående kjennskap til kampen der de kjemper må også behandles som nettopp det – og ikke eksperter på alle saker i alle land. Men det er i alle fall tydelig at å heve det nasjonale banneret i imperialistiske land er ikke noe kommunistiske ledere generelt sett er enige i, eller ser på som uproblematisk.»(<https://www.maoisme.no/2022/01/nasjonalisme-i-et-imperialistisk-land/>)

Og dette er jeg helt enig i. Ajith gjør helt rett i å ikke ha noe prinsipp i dette spørsmålet. Spørsmålet om hvordan kommunistene skal stille seg til det nasjonale spørsmålet i imperialistiske land er ikke et prinsippsspørsmål, men et spørsmål om konkret analyse av den konkrete situasjonen.

Situasjonen i dag

N&E går så over til nettopp å beskrive «situasjonen i dag». Her beskriver de helt korrekt hvordan folk fra fattige land søker seg til imperialistiske land, hvor de møter «alle mulige former for rasisme og diskriminering». Videre skriver N&E at «De må regnes som de dypeste massene, som vi må henvende oss til og ha dype røtter i». Der er jeg ikke 100% enig. Jeg vil heller si at de må regnes som en *del* av de dypeste massene. Om vi begrenser «de dypeste massene» til å kun omfatte denne gruppa, så reduserer vi de dypeste massene til en liten minoritet i landet ((I følge SSB, så utgjør innvandrerbefolkningen 14,7% av befolkningen, og da inkluderer vi en betydelig andel mennesker fra imperialistiske land, jfr: <https://www.ssb.no/befolkning/artikler-og-publikasjoner/nesten-15-prosent-er-innvandrere>)).

N&E skriver videre:

«Å reise flagget til undertrykkernasjonene er ikke måten å gjøre det på. Illusjonene om «snille Norge» har spredt seg langt og bredt. Vår oppgave er å avsløre Norges imperialistiske karakter.»((<https://www.maoisme.no/2022/01/nasjonalisme-i-et-imperialistisk-land/>))

Til første setning: Hvorfor ikke? Er ikke også innvandrerne en del av den norske nasjonen? Er det slik at ingen av dem noengang vil få noen følelse av å tilhøre den norske nasjonen? Hvorfor er det da så mange av dem som er med på å feire den norske nasjonaldagen? Er det slik at majoritetsbefolkningen forsøker å ekskludere disse fra å feire nasjonaldagen, eller er det tvertimot slik at de forsøkes og inkluderes? Hvis N&E mener de forsøkes å ekskluderes, så vil jeg anbefale dem å følge litt nøyere med på NRK sin 17 Mai sending på TV.

N&E argumenterer ikke for sitt syn bak første setning, men

bare framsetter den som om den er en åpenbar sannhet.

Til andre setning – så er jeg helt enig i at det er vår oppgave å avsløre den norske *statens* imperialistiske karakter (det er nemlig ikke slik at alle i Norge har like stor imperialistisk karakter – heldigvis). Står dette i motstrid mot å bruke nasjonale følelser i kamp mot imperialismen, herunder imperialismen til den norske staten? Jeg mener svaret må være et rungende **NEI** til det spørsmålet. Jeg har skrevet mer om dette i «[EU og det nasjonale spørsmålet](https://www.maoisme.no/2021/08/eu-og-det-nasjonale-sporsmalet)» ([\(https://www.maoisme.no/2021/08/eu-og-det-nasjonale-sporsmalet/\)](https://www.maoisme.no/2021/08/eu-og-det-nasjonale-sporsmalet/)).

N&E skriver videre:

«Norge er grunnlagt delvis på samiske områder, og har bygget den norske stat på bekostning av den samiske nasjonen.» ([\(https://www.maoisme.no/2022/01/nasjonalisme-i-et-imperialistisk-land/\)](https://www.maoisme.no/2022/01/nasjonalisme-i-et-imperialistisk-land/))

Den norske *staten* er grunnlagt delvis på samiske områder. Her igjen skiller ikke N&E på Norge og den norske staten, men behandler dette som om det er akkurat det samme. En stat kan dannes på grunnlag av flere nasjoner. En nasjonalstat kan grunnlegges delvis på en undertrykt minoritets område. Men en nasjon kan aldri grunnlegges på bekostning av en annen nasjon på samme måte. En nasjon er i det hele tatt ikke noe som «grunnlegges», men er benevnelse på et fellesskap som oppstår utifra en historisk prosess. Hvordan bør den norske nasjonen forholde seg til den samiske nasjonen? Er dette likegyldig for kommunistene? Selvfølgelig ikke. Etter mange års sameksistens, og ikke minst forsøk på assimilering av den samiske nasjon inn i den norske er det slik at det finnes tusenvis av mennesker i dette landet som har en delt samisk og norsk nasjonal identitet. Dette er ikke noe problem i seg selv. Tvertimot er det slik at de nasjonale kulturene er en del av menneskehetens rikdom. Mye viktig kunnskap og innsikt ligger skjult i

nasjonale kulturer. Det er derfor viktig for menneskeheten å bevare denne rikdommen, men samtidig ikke konservere nasjonene (siden nasjonene av natur er en dynamisk bevegelig sak, som er i konstant utvikling og utveksling med andre nasjoner). Problemet har vært undertrykkelsen og assimileringen av den samiske nasjonen. Det er viktig for alle kommunister – både norske og samiske å bekjempe denne undertrykkelsen, slik at den samiske nasjonen kan blomstre på et fritt og selvstendig grunnlag i positiv sameksistens med den norske (og de andre nasjonene samene lever med).

N&E skriver:

«Mats mener at den norske nasjonen på et vis er under «angrep» fra EU» ... «og at vi følgelig bør samle oss i en enhetsfront, med deler av borgerskapet, under nasjonale paroler.»(<https://www.maoisme.no/2022/01/nasjonalisme-i-et-imperialistisk-land/>)

Min mening i denne sammenheng er at hovedmotsigelsen i dette spørsmålet *ikke* går mellom EU og Norge. Men at den underliggende motsigelsen er en klassemotsigelse, hvor monopolborgerskapet, deres agenter i arbeiderbevegelsen, den politiske eliten står i konflikt med proletariatet og storparten av småborgerskapet. Disse klassene har ulike interesser mht. norsk medlemskap i EU. Dette er en vesentlig annerledes motsigelse, en motsigelsen slik N&E tolker den. Videre utledninger og tolkninger av dette spørsmålet fra N&E blir følgelig også feil som f.eks. at spørsmålet om nasjonal sjølråderett bli den primære motsigelsen. Mitt poeng er at den nasjonale patriotismen står i veien for monopolborgerskapet. Dette er en motsigelse mellom samfunnets elite og den øvrige befolkninga. Hvorfor skal vi ikke bruke den nasjonale patriotismen for å sveise massene sammen mot eliten, når dette objektivt tjener interessene til proletariatet og øvrige deler av massene?

N&E skriver:

«Kampen mot EU bør vi bruke til å øke motsigelsen mellom monopolborgerskapet og folket. Ikke ved en nasjonalistisk klasseallianse men ved å bygge rød makt.»(<https://www.maoisme.no/2022/01/nasjonalisme-i-et-imperialistisk-land/>)

Men her bommer de totalt. Nasjonale paroler er et *middel* for å bygge rød makt, og øke *motsigelsen* mellom monopolborgerskapet og folket. Ved å nekte å bruke dette middelet, så vil vi svekke den røde makten.

N&E skriver:

«Et fokus på nasjonen fremfor motsigelsene i kapitalismen er det motsatte av det vi trenger for å bygge kommunistpartiet.»(<https://www.maoisme.no/2022/01/nasjonalisme-i-et-imperialistisk-land/>)

Her setter de opp et kunstig skille mellom nasjonen og motsigelsene i kapitalismen. Poenget er jo nettopp at det er motsigelser i kapitalismen som fører til at nasjonen er blitt et fengsel for monopolborgerskapet. De vil rive ned dette fengselet for å frigjøre seg slik at de kan drive med *mer utplyndring* av massene i inn og utland. Skal vi ikke peke på dette faktum, og gjøre massene bevist på dette? Hva blir den logiske konklusjonen mht. massene interesser utifra dette faktum? Skal ikke kommunistene spille en rolle utifra denne klassemotsigelsen? Vil virkelig N&E at vi skal stille oss på samme side som monopolborgerskapet i det nasjonale spørsmålet?

N&E skriver:

«Nasjonalismen er borgerskapets verktøy til nettopp å fordekke motsigelsene og skape en enhet mellom klassene.»(<https://www.maoisme.no/2022/01/nasjonalisme-i-et-imperialistisk-land/>)

Dette er en påstand som har gått ut på dato. Denne påstanden var rett før andre verdenskrig, men er feil idag – iallefall her i Norge. Vi kan ikke ta utgangspunkt i teorier skrevet for en virkelighet som ikke lengre eksisterer. Når terrenget er endret, så må vi endre kartet. Ikke motsatt.

«en marxist må ta hensyn til det levende liv, til de eksakte kjensgjerninger i virkeligheten, og ikke fortsette å hake seg fast i en teori fra i går»((Lenin «Brev om taktikk», April 1917))

N&E skriver:

«Det er helt sant at en kamp mot EU ikke må føre til tap av det kommunistiske perspektivet. Men med overgangen fra fokus på klasse til nasjon så ble dette i praksis en linje for likvidering av det kommunistiske perspektivet. Dette er en viktig erfaring fra kommunistisk kamp i Norge som vi må ta lærdom av.»((<https://www.maoisme.no/2022/01/nasjonalisme-i-et-imperialistisk-land/>))

Før EU kampen på 1990-tallet så var allerede det kommunistiske perspektivet likvidert i AKP. Det er følgelig helt umulig at det ble likvidert på nytt under EU kampen. Denne deterministiske lærdommen N&E her prøver å trekke ut av dette (fokus på nasjon fører til tap av det kommunistiske perspektivet), kan vi følgelig helt og fullt forkaste. Både utifra et filosofisk ståsted (determinisme er ikke marxisme), og fordi denne virkelighetsbeskrivelsen ikke stemmer med fakta.

N&E skriver:

«Ja, for å klare å lage revolusjon så stemmer det at det må skapes tillit og samarbeid mellom ulike klasser. Men å omtale det som skjedde i EU-kampen som progressivt når det gjelder revolusjon er langt fra virkeligheten. Det er en rekke saker

det er fullt mulig å samarbeide mellom klassene om, fra EU kamp, velferd, til en haug andre saker. Det betyr ikke at det nødvendigvis fungerer oppbyggende eller progressivt for revolusjonen.» ... «En linje for viktigheten av å bygge enhet mellom klassene før vi engang har en arbeiderbevegelse som er mot staten og kapitalismen, eller et kommunistparti, fører lett til reformisme.» (<https://www.maoisme.no/2022/01/nasjonalisme-i-et-imperialistisk-land/>)

Ingen politisk kamp i norsk historie har i større grad bidratt til å rive ned motsigelsen mellom bøndene og proletariatet en kampen mot EEC og EU. Før disse kampene var det mye forakt bland bøndene mot proletariatet og motsatt. EU kampen gjorde at disse klassene nå klarte å se hvem som var fiender, og hvem som var venner i klassekampen, og dermed ble motsigelsen mellom by og land, som fungerte så godt for borgerskapet, revet ned.

Sjøl om dette i seg selv ikke dannet noe grunnlag, eller bidro til stiftelsen av noe kommunistparti, så er det objektivt et progressivt skritt i klassekampen i Norge som gjør kampen for revolusjon lettere.

N&E skriver videre om Steigan og at Norge er en imperialistmakt og ikke en undertrykt makt osv. Jeg er helt enig i både at Norge er en imperialistmakt, og at vi ikke er en undertrykt makt. Jeg er dessuten helt uenig i det reaksjonære prosjektet til Steigan, og ønsker derfor ikke å bli slått i hartkorn med Steigan. Antagelig omtrent like lite som N&E ønsker å bli slått i hartkorn med hvordan den antinasjonale holdningen til Håkon Meyer gjorde at han gikk fra å være kommunist/trotskyist til å bli landsforæder og medlem i NS under 2. v. krig. (https://nbl.snl.no/H%C3%A5kon_Meyer)

Det som i hele teksten fra N&E er et underliggende problem, er

premisset om at monopolborgetskapet også i dag er en nasjonal klasse. Ikke bare det. i følge N&E er den i tillegg den fremste nasjonale klasse. Hvorfor er det da denne klassen som hylte høyest og klaget over nasjonalisme i Nei til EU? Hvorfor er det da denne klassen som er den ivrigste klassen i å overføre suverenitet fra den norske staten til EU?

Vi kan ikke lage en korrekt analyse, om vi fortrenger endringer i virkeligheten. Vi må ta inn over oss at verden er i konstant bevegelse, og at det som var rett i går, ikke nødvendigvis er rett i dag. Monopolborgerskapet var en nasjonal klasse. Det er ikke det lengre i dag. Denne endringen er av helt avgjørende betydning til hvordan kommunistene skal forholde seg til det nasjonale spørsmålet i dag.

Nasjonalisme og internasjonalisme

Jeg har bevist unngått å bruke begrepet «nasjonalisme» for den politikken jeg mener kommunister bør føre. Årsaken til dette er at begrepet har et uklart og mangetydig innhold. Begrepet brukes både om en følelse av tilhørighet, men også som en politisk ideologi. Også i den siste betydningen så er det mye sprikende standpunkter som har blitt klassifisert som «nasjonalisme». Alt fra nasjonalsjåvinistiske retninger som er for å undertrykke andre nasjoner, til retninger som setter prinsippet om at alle nasjoner skal ha sine egen nasjonalstat. ((<https://snl.no/nasjonalisme>))

Kommunistenes mål er et statsløst samfunn. Ergo kan det ikke være snakk om noen nasjonalstat. Kommunismen er også internasjonal. Nå er det riktignok ikke nødvendigvis noen motsetning mellom internasjonalisme og nasjonalisme (motsetningen til internasjonalisme er issolasjonalisme, og ikke

nasjonalisme)((<https://no.wikipedia.org/wiki/Internasjonalisme>)). Det viktige her er ikke begrepet men innholdet i begrepet. Vår motsigelse går på hvorvidt kommunister kan og bør heise

det nasjonale banneret i kampen mot EU imperialismen eller ikke.

Som vist til før, har ikke marxismen noen prinsipper på dette. Det er følgelig en konkret vurdering som må gjøres. Jeg har vist til at det nasjonale banneret har en politisk mobiliserende og samlende kraft. For oss kommunister er det viktig at nasjonal agitasjon kombineres med internasjonalsismen. Siden EU prosjektet er et imperialistisk prosjekt for at rike land i Europa skal styrke sin utbytting av undertrykte land, så går det nasjonale og det internasjonale hånd i hånd. Kamp mot overføring av norsk suverenitet til EU, er også en kamp til fordel for de undertrykte landene. Vi heiser ikke det nasjonale banneret i denne kampen for å isolere Norge fra resten av verden. Men tvert imot som en del av kampen for internasjonal solidaritet.

N&E stiller spørsmålet om hvorfor «det er overordna strategi å jobbe mot at Norge blir med i EU». Overordna over hva? Er det overordna kampen for kommunismen? Sjølsagt ikke. Er det en overordna viktig del av kampen for å svekke den europeiske imperialismen for norske kommunister? Ja, så absolutt. Jeg skal ikke gjenta argumentasjonen for dette, jeg vil tro argumentene for dette er tilstrekkelig klarlagt.

N&E skriver:

«En forutsetning for revolusjonen er at proletariatet (og allierte klasser) kjenner seg mer igjen i det røde flagget enn det norske flagget (om vi tenker symbolsk). Å bruke nasjonal retorikk i EU-kampen kan kanskje styrke fronten mot EU på kort sikt (vi får iallfall med oss flere småborgerlige sjikt), men på lenger sikt er jo oppgaven vår å bygge opp proletær internasjonalistisk ideologi, proletært hegemoni, og rød makt mot staten. Å sabotere den langvarige kampen for å blidgjøre småborgerlige patrioter på kort sikt, er opportunisme.»(<https://www.maoisme.no/2022/01/nasjonalisme-i-et-imperialistisk-land/>)

Jeg undrer meg virkelig på hvordan N&E kan mene at det å trekke småborgerskapet til proletariatet «saboterer den langvarige kampen». Hvor har det skjedd en sosialistisk revolusjon, uten at det var en allianse mellom proletariatet og store deler av småborgerskapet? Er det ikke tvertimot monopolborgerskapet som konstant prøver å slå en kile mellom småborgerskapet og proletariatet som en del av sin splitt og hersk strategi?

N&E skriver:

«Forsvarerne av den nasjonale linja argumenterer for at vi agitere på nasjonalistisk grunnlag. Dette fordi nasjonalismen står sterkt – og for at dersom kommunister er nasjonalister så trenger ikke nasjonalister å trekkes mot mer sjåvinistiske grupper, som fascistene. Slagsida til å agitere for nasjonalisme er de blinde for.»(<https://www.maoisme.no/2022/01/nasjonalisme-i-et-imperialistisk-land/>)

Ja, denne slagside har N&E enda til gode å klargjøre. Så langt er min oppfatning at ingen av argumentene for dette som N&E har framført har vært holdbare.

N&E skriver:

«Men jo mer klassebevisst og kapitalismekritisk en person er, jo lavere i proletariatet, jo mer rammet av imperialisme og rasisme, jo mindre populært vil nasjonalisme være. Og jo mer oppkjøpt av imperialisme, jo mer blendet av sjåvinisme, jo mer populær vil nasjonalismen være.»(<https://www.maoisme.no/2022/01/nasjonalisme-i-et-imperialistisk-land/>)

For det første: Ikke alle i det lavere proletariatet i Norge er rammet av imperialisme og rasisme. Folk på bunnen i det norske samfunnet har forskjellig bakgrunn. Ikke alle er

flyktninger fra utbytta land. Hvor stor prosentandel av denne gruppen som har innvandrerbakgrunn oppgir ikke N&E. Jeg har ikke selv heller tall på dette. I følge en undersøkelse fra SSB i 2016 så har mellom 25-30% av innvandrerbefolkningen vedvarende lavinntekt, mens tall for den øvrige befolkningen er

8-9%(<https://www.nav.no/no/nav-og-samfunn/kunnskap/analyser-fra-nav/arbeid-og-velferd/arbeid-og-velferd/lavinntekt-og-levekar-i-norge>)). Når vi vet at innvandrerbefolkningen utgjør 18,5%, og at store deler av denne er fra imperialistiske land som Sverige, så er det klart at denne delen av det lavere proletariatet som N&E skriver om er et klart mindretall av denne gruppen.

Er det da slik at N&E mener at vår strategi for revolusjon utelukkende skal fokusere på en minoritet innenfor den laveste delen av proletariatet?

En annen sak er dessuten hvor stor del av denne minoriteten som blir frastøtt av nasjonal agitasjon. Objektivt er de en del av denne nasjonen og har objektivt interesse av at Norge ikke overfører suverenitet til EU.

Som kommunister kan vi uansett ikke legge populisme til grunn for den revolusjonære strategien. Om proletariatet objektivt har interesser av forsvar for nasjonalstaten, så må vi overbevise de som ikke innser dette, framfor å støte fra oss de delene av proletariatet som har en korrekt oppfattelse av dette spørsmålet ved å agitere for en dårlig linje av populistiske årsaker.

Nasjonalisme og internasjonalisme

N&E skriver videre om nasjonalismens funksjoner. Her skriver de:

«Det er ikke lett å skille norsk nasjonalisme fra sjåvinisme. TF var for å være stolte norske nasjonalister, men mot

sjåvinisme, men hvor går grensa for hva som er hva? Hvor mye av nasjonalfølelsen er sjåvinistisk? Hvor mye av nasjonalfølelsen er basert på at det er fint å være norsk fordi det er typisk norsk å være god? Fordi norske verdier er bedre, fordi nordmenn er mer arbeidsomme, smartere og flinkere enn andre, og man får en slags opphøyd posisjon i både Norge og verden når man er norsk? Og hvor mye er basert på en nasjonalfølelse knyttet til nasjonale tradisjoner, helt uten preg av sjåvinismen?»(<https://www.maoisme.no/2022/01/nasjonalisme-i-et-imperialistisk-land/>)

Er poenget her at siden nasjonalisme kan være sjåvinistisk, så kan en aldri bruke nasjonale paroler? Kan en ikke da påpeke at avgivelse av suverenitet til EU er dårlig både for det norske proletariatet, det norske småborgerskapet og for undertrykte i andre land? Hvordan blir det da med internasjonalismen som kan lede til landsforæderi og samarbeid med okupantmakten, slik tilfellet var med Håkon Meyer? Må vi forkaste internasjonalismen også da?

Mitt svar er at vi må være internasjonalister, og samtidig bruke nasjonale paroler der disse tjener det norske folket, og hvor de ikke går på bekostning av de internasjonale kommunistiske prinsippene.

N&E framstiller det som om nasjonalisme automatisk tilslører klassemotsigelsen. Men det er slett ingen automatikk i dette. Objektivt er det slik kampen om EU er en klassekamp, hvor det blir tydeliggjort hvilke klasser som er venner og hvilke som er fiender. De som står imot EU er proletariatet og de delene av småborgerskapet som må vinnes over for revolusjon. «Nasjonalisme» i denne sammenheng er derfor ikke tilslørende, men tvert imot avslørende.

Rosemale den norske historien?

N&E framstiller det som om «en positiv norsk nasjonalisme» må bety rosemaling av norsk historie. Hvis det er slik at en mener nasjonalisme må bety rosemaling av nasjonens historie, så kan jeg forstå at de har problemer med nasjonale paroler. Men hva om en med «nasjonalisme» mener nasjonal tilhørighet? Er en da avhengig av å rosemale nasjonens historie? Er det ikke mulig å være glad i landet sitt, og glad i folket, uten å feie under teppe de negative delene av nasjonens historie?

Nasjonal kamp og klassekamp

N&E framstiller det som om en enten må velge klassekamp eller nasjonal kamp, akkurat som om det er umulig å ha to tanker i hodet samtidig. Uansett hva vi måtte føle og mene, så er det objektivt slik at kampen mot EU også er klassekamp. Når vi skal vinne folk over på vår side, så kan vi ikke bare fokusere på de poengene vi selv liker best. Vi må få fram alle argumentene, slik at folk som vektlegger andre argumenter enn oss vinnes over på vår side. Revolusjonær utvikling er avhengig av at en vinner massenes tillit. Da må vi ha argumenter som når ut til hele folket, og ikke bare en liten minoritet.

Sjåvinisme i det norske folket

Det finnes både rasisme og sjåvinisme blant de norske massene. Dette er et faktum vi må ta på alvor, og som må bekjempes. Men vi bekjemper ikke dette med å vise forakt for det norske folket. N&E siterer fra min artikkel «EU og det nasjonale spørsmålet»:

«90% oppgir å være «noe» eller «svært» stolte over å være norsk i følge en undersøkelse fra 2012. Dette skjedde også samtidig som at folk ble mer positive til innvandrere i følge den samme undersøkelsen. Dette forteller oss at

nasjonalfølelse slett ikke trenger å føre til mer sjåvinistiske holdninger slik de dogmatiske sekteristene framstiller det.»(<https://www.maoisme.no/2021/08/eu-og-det-nasjonale-spo-rsmalet/>)

Deretter påstår de:

«Knutzen la fram en påstand om at veksten i nasjonalfølelse henger sammen med vekst i positiv inkluderende nasjonalfølelse – ergo er veksten i nasjonalfølelsen positiv.»(<https://www.maoisme.no/2022/01/nasjonalisme-i-et-i-mperialistisk-land/>)

Dette er en total feiltolkning av hva jeg skrev. «nasjonalfølelse slett ikke trenger å føre til mer sjåvinistiske holdninger» er ikke lik: «veksten i nasjonalfølelse henger sammen med vekst i positiv inkluderende nasjonalfølelse». Dette er en logisk kortslutning. Ellers står sitatet de gjengir fra meg godt for seg selv. Jeg ser ikke noe poeng i å utbrodere det videre.

De skrivere videre:

«Og dette er nettopp et eksempel på når nasjonalismen dekker over undertrykking framfor å avsløre undertrykking»(<https://www.maoisme.no/2022/01/nasjonalisme-i-et-imperialistisk-land/>)

Denne påstanden er basert på den logiske kortslutningen som påpekt over, og dette retoriske poenget faller dermed også sammen med denne kortslutningen.

Jeg vil stille N&E følgende spørsmål for å komme til sakens kjerne: **Må** nasjonale paroler og nasjonal agitasjon:

1. Dekke over undertrykking

2. Tilsløre sjåvinisme

3. Spre sjåvinisme

?

Om de mener «ja» på noe av dette, så må de finne bedre argumentasjon for å sannsynliggjøre dette, enn den sviktende retorikken som de bruker i dette tilfellet.

Om de svarer «nei» på dette, så blir spørsmålene. – **Kan** nasjonale paroler tjene:

1. kampen for å holde Norge utenfor EU
2. i å svekke imperialismen?
3. klassekampen i Norge?
4. interessene til massene i undertrykte land?

Sammendrag

- Monopolborgerskapet er ikke lengre en nasjonal klasse. Tvertimot er nasjonene en hindring for dem som de jobber for å rive ned i deres strev etter økt profitt og utbytting av proletariatet globalt
- Det er fullt mulig å bruke nasjonale paroler, uten å støtte sjåvinismen
- Nasjonale paroler tjener proletariatets klassekamp under rådende forhold her i Norge
- Kampen mot EU er ikke bare en nasjonal kamp, men klassekamp og en kamp som tjener landene som er offer for imperialismen
- Nasjonale paroler og agitasjon er forenlig med internasjonalismen
- Alle former for sjåvinisme må bekjempes. Det er ingen motsetning mellom å bruke nasjonale paroler og denne kampen. Nasjonalsjåvinismen må bekjempes uten å kaste barnet (de nasjonale parolene) ut med badevannet (sjåvinismen).